

Máriaremetei HÍRADÓ

KIADJA AZ EGYHÁZKÖZSÉG KÉPVISELŐ-TESTÜLETE

www.mariaremete.hu

Ingyenes tájékoztató

28. évfolyam 1. szám (325)
2024. január

SZŰZ MÁRIA, A CSEND KATEDRÁLISA

Ferenc pápa újévi üzenete

KEDVES TESTVÉREIM, BOLDOG ÚJÉVET!

A mai napon, amelyen a Boldogságos Szűz Máriát, Isten Anyját ünnepeljük, helyezzük a nekünk adott új időszakot az ő gondviselő tekintete alá! Ő őrizzen bennünket ebben az esztendőben! Az evangélium feltárja előttünk, hogy Mária nagysága nem abban áll, hogy valamilyen rendkívüli tettet hajt végre; sőt, míg a pásztorok, miután az angyaloktól hírt kaptak, Betlehem felé sietnek (vö. Lk 2,15–16), ő csendben marad. Ez az anya csendjének szép megnyilvánulása.

Ez nem a szavak egyszerű hiánya, hanem olyan csend, amely az Isten által művelt csodák iránti csodálattal és imádatlaltal van teli. „Mária – jegyzi meg Szent Lukács – szívébe véste ezeket a dolgokat, és kereste értelmüket” (Lk 2,19). Így teremt helyet magában annak, aki született; csendben és imádatlaltal Jézust helyezi a középpontba, és mint Megváltóról tanúságot tesz róla. Mária, a csend anyja; Mária, az imádás anyja. Ő tehát nemcsak azért anya, mert méhében hordozta Jézust, és megszülte őt, hanem azért is, mert őt állítja előtérbe, és nem foglalja el a helyét. Szótlaltalul áll majd a kereszt alatt, a legsötétebb órában is, továbbra is teret ad neki, és megszüli őt számunkra. Egy 20. századi szerzetes költő ezt írta: „Szűz, a Csend katedrálisa / [...] te testünket a paradicsomba viszed / Istent pedig a testbe hozod” A csend katedrálisa: gyönyörű kép! Csendjével és alázatával Mária Isten első „katedrálisa”, az a hely, ahol Isten és az ember találkozhat.

De a mai édesanyák is, rejtett gondoskodásukkal, törődésükkel, gyakran a csend csodálatos katedrálisai! Világra hoznak bennünket, majd sokszor észrevétlenül követnek, hogy mi növekedhessünk. Ezt jól jegyezzük meg: a szeretet sosem elnyom, a szeretet teret ad a másoknak. A szeretet növekedésre készítet.

Testvéreim, az új év kezdetén nézzünk Máriára, és hálás szívvel gondoljunk és nézzünk a mai édesanyákra is, hogy megtanuljuk azt a szeretetet, amelyet mindenekelőtt a csendben él meg az ember, amely tud teret adni a másoknak, tiszteletben tartva méltóságát, meghagyva szabadságát, hogy kifejezze magát, elutasítva a birtoklás, az elnyomás és az erőszak minden formáját.

Erre ma nagy szükség van! Nagy szükség van arra, hogy csendben tudjunk maradni, hogy meghallgassuk egymást. Ahogy a béke világnapjára küldött idei üzenet emlékeztet: „A szabadság és a békés együttélés veszélybe kerül, ha az emberek engednek az önzés, az önérdek, a nyereségvágy és a hatalomvágy kísértésének.” A szeretet ellenben tiszteletből, kedvességből fakad: így ledönti a korlátokat, és segít testvéri kapcsolatokat élni, igazságosabb, emberibb, békésebb társadalmat építeni.

Imádkozunk Isten Szent Anyjához és a mi Anyánkhoz, hogy az új évben növekedjünk ebben a szelíd, csendes és diszkrét szeretetben, mely életet ad, s a békének és a kiengesztelődésnek az útjait nyissuk meg a világban!

HÁLÁSNAK LENNI EGY ZÚRZAVAROS VILÁGBAN

Véres háború szomszédságában, fokozódó nemzetközi feszültségben, egy gazdasági válság közepén talán furcsának tűnhet jelen írás témája: a hála. Miért is kellene hálát adnunk? Jól megszokott, nyugodt és békés életünk alkotóelemei szemünk láttára hullanak darabokra és minden, amiről azt gondoltuk, nekünk alanyi jogon jár, alapjaiban kérdőjeleződik meg. De talán nem véletlen, hogy épp most erősödött fel a vágy, született meg a gondolat: itt az ideje a számvetésnek, nézzük meg egyszer végre alaposan, vajon félig – vagy akár teljesen – üres az a bizonyos pohár, vagy esetleg tele van, csak nem vesszük észre, olyan áttetsző a tartalma?

Elismerem, tényleg nem könnyű a mai összetett helyzetben reménykedőnek maradni. Ugyanakkor tapasztalatom szerint a hála nem más, mint hozzáállás, egy olyan tudatos döntés, amit én magam hozhatok meg szabadon. Bármikor lehetőségem van úgy dönteni, hogy a körülményeimtől függetlenül, sőt akár azok ellenére megköszönöm a Jóistennek, aki vagyok és amim van, és eldönthetem azt is, hogy nem elégedetlenkedem, nem panaszkodok tovább, hanem hálátelt szívvel fogadom el azt az életet, amit jelenleg élek.

Néhány évvel ezelőtt elkezdtem minden este tudatosan összeszedni a napomból tíz olyan dolgot, amiért aznap hálás lehetek. Ez először igen nehéz feladatnak bizonyult, de azután belejöttem, és nemsokára annyira megszerettem ezt a gyakorlatot, hogy azóta sem hagytam el. Egy szürke és hideg téli hétköznap végén nagyon jó szembesülni azzal, hogy ma is történt velem legalább tíz olyan esemény, aminek szívből örülhetek, amiért hálás lehetek a Mennyei Atyának! Ha egy kicsit alaposabban szétnézzünk magunk körül, könnyen felfedezhetjük mindazt a sok szépet és jót, ami körülvesz minket, és amiért azonnal hálásak lehetünk. Itt van rögtön a teremtett világ szépsége, amit egy séta vagy kirándulás közben megcsodálhatunk; örömet adhat az egyéni vagy közösségi sportolás; rácsodálkozhatunk arra is, hogy mennyi jószándékú ember dolgozik hivatásszerűen vagy szabadidejét feláldozva mások megsegítésén; de örven-dezhetünk egy váratlan baráti találkozásnak, családtagjaink mindennapi szeretetének is, és a sort még hosszan folytathatnánk.

Otthon, a családban, a gyerekekkel karácsony estéjén szoktuk áttekinteni az évünket, és kis papírlapokon összeírni mindazt a jót, ami egész évben, hónapról-hónapra történt velünk. Közben újra és újra elcsodálkozunk azon, hogy egy nehéz, kihívásokkal teli év végén is mennyi minden történt velünk, amiért hálásak lehetünk, és amit a hétköznapi taposómalmában már rég elfelejtettünk. Jó újra fel- és elismerni, hogy a Jóisten mennyire a tenyerén hord minket, mennyire szeret akkor is, ha ennek sokszor nem vagyunk tudatában!

Tavaly Medjugorjében jártunk, ahol az egyik legnagyobb élményt az jelentette számomra, hogy minden nap a szentmise végén két látnok felolvasta a Magnificatót:

„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.

Tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:

Íme, ezentúl boldognak hirdetnek az összes nemzedékek,

mert nagyot művelt velem Ő, aki hatalmas: Ő, akit Szentnek hívunk...”

Nem tettek hozzá semmit, nem kommentálták, egyszerűen felolvasták, majd visszaültek a helyükre, és ez minden nap ugyanígy ismétlődött. Belegondoltam: nekik, akik annyi mindent láttak és hallottak az elmúlt évtizedekben, hogy telekürtölhetnék a világot izgalmas történetekkel, lenyűgöző élményekkel és különleges látomásokkal, mostanra úgy tűnik, egyetlen mondanivalójuk maradt a világ számára: „Magasztalja lelkem az Urat!”

Szeretnék én is ezzel a lelkülettel búcsúzni az óévtől, és így belépni az újba: hálát adok, Uram, mindenért, ami történt velem, és előre megköszönök minden kicsi és nagy ajándékot, amit az új esztendőben tartogatsz a számomra!

(Barlay Gábor)

ÚJULJ MEG, ÉS KEZDD ÚJRA!

Újévi fogadkozások helyett bibliai újrakezdés

Életünk nagy eseményei, fordulópontjai, válságai idején, de akár csak az idő múlásával, egy-egy új esztendő beköszöntével hajlamosak vagyunk nagy elhatározásokat, ígéreteket tenni, hogy megváltozunk, újrakezdünk valamit, kijavítjuk korábbi önmagunkat. Ilyen fogadkozásainkban mindig ott van korábbi önmagunk, viselkedésünk, életmódunk valamiféle bírálata, átértékelése. Az újrakezdés szándéka lehet szilárd vagy felelőtlen, vonatkozhat nagy dolgokra vagy apróságokra, mögötte azonban ott él az a meggyőződés, hogy az ember képes megváltozni, újrakezdni dolgokat.

Lehet, hogy csak azt ígérjük magunknak és másoknak, hogy egy korábbi szokásunkról vagy szenvedélyünkéről lemondunk. Lehet, hogy emberi kapcsolataink, hivatásunk vagy meggyőződésünk ártéltelmezését helyezzük kilátásba. Ez pedig messze több, mint az a konkrét elhatározás, hogy letesszük az italt vagy a cigarettát, hogy fogyókúrázunk vagy sportolni kezdünk, nem szórjuk feleslegesen a pénzünket, új munka után nézünk vagy megbékélünk a haragosainkkal. Sokan vannak, akik az újrakezdés radikálisabb útjára lépnek: a több munka vagy a jobb élet reményében távoli vidékeken, idegen környezetben kezdenek új életet; mások pályát módosítanak, újabb és újabb mesterségeket tanulnak, de vannak olyanok is, akik mindent, ami régi, megszokott, a kordivatnak engedve cserélnék le időről időre: a környezetükben, az emberi kapcsolataikban, az érzelmeik, az ízlésük, a meggyőződésük, a hitük világában is akár.

A modern nyugati ember ilyenféle mobilitásában van, ami örömdetes, de van, ami aggasztó. Maga a megváltozás, megújulás, újrakezdés igénye és képessége azonban nagyon mély, sokszor nem is tudatosított, vagy egyenesen eltagadott gyökerekből táplálkozik. A mélyén nem valamiféle természeti vagy társadalmi törvény, gazdasági kényszer vagy ideológiai belátás áll, hanem az a kultúránk alapját jelentő bibliai hagyomány, amely az egész emberi létet a vég és az újrakezdés fogalmi rendjében szemléli.

A keresztények hite kezdetől kiegészítette a születés és halál keretei közé zárt emberlét értelmzését a szakadatlan, majd pedig a végső újrakezdés hitével. Életünk szakadatlan megújításának követelménye fogalmazódik meg már Jézus evangéliumi szavaiban is: „Bizony, mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” Az ókeresztény időkben a keresztelőmedencében való alámerítkezés révén elérhetővé vált az ember radikális megváltozásának, megújulásának élménye, és annak a tapasztalata, hogy – ha nem is a maga pusztá erejéből, de – kis és nagy dolgokban minden ember képes erre.

A lélek és vele a teljes ember innovációjának talán legnagyobb mestere, Pál apostol a damaszkuszi úton nyert hit és élmény hatása alatt mutatta meg, mi is az igazi újrakezdés. Ő maga ezt megtérésnek, az emberi gondolkodás radikális megváltozásának, száznyolcvan fokos fordulatának nevezte, eszköznek arra, hogy az ember képes legyen minden határon túl felülmúlni, felülvizsgálni, megújítani önmagát.

Arra vonatkozóan, hogy mit is jelent megújulni, újrakezdeni önmagunkat, az emberi megújulás és újrakezdés talán legnagyobb bajnokától, Pál apostoltól nyerhetünk tanácsot, aki így írt a Római levélben: „Ne hasonlítatok a világhoz, hanem gondolkodásotokban megújulva alakuljatok át, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a helyes, mi a kedves előtte és mi a tökéletes.” „Korábbi életmódokkal ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtestesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodásotok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény” – tanácsolta az efesusiaknak.

Az újrakezdés képességének felismerése – ma már nem könnyű persze ezt belátni – nem valamilyen magától értetődő emberi képesség. Az újrakezdés éppen az ember saját erőfeszítései és a felette álló célok közötti összhang felismerése, út és eszköz arra, hogy a magát megújítani akaró ember több, szebb, jobb legyen, túllépve az ideig-óráig létezés érzésén. Ezt ismerjük fel életünk kis újrakezdéseiben is, amelyek értelmet, reményt adnak a mindennapoknak, és azt igazolják, hogy nálunk magasabbrendű erőknek, céloknak és értékeknek engedelmeskedve a szakadatlan megújulás reményével tekinthetünk mindig előre.

(Horváth Pál, katolikus filozófus – forrás: Képmás)

KIK VOLTAK A NAPKELETI BÖLCSEK?

A Biblia egyik legismertebb jelenete, amikor a három király, Gáspár, Menyhért és Boldizsár meglátogatják Józsefet, Máriát és jászolban fekvő újszülött Jézust. Ám a Szentírás valójában nem említi, hogy a látogatók királyok lettek volna, hogy hárman voltak, és a nevükről sem szól. Ezeket a részleteket a néphagyomány adta hozzá a századok során.

„A legendák akkor keletkeznek, amikor az emberek érdeklődni kezdenek a történelmi események iránt, és ki akarják tölteni az űrt” – állítja Christopher Bellitto, a New Jersey-i Kean Egyetem professzora.

A Jézus születése utáni történetekről Máté evangéliuma ír; ő nem királyokat, hanem napkeletről érkezett bölcseket említ, a számuk pontosítása nélkül. Az eredeti szövegben a „magoi” kifejezés áll, amit mágusnak, bölcsnek, vagy tanult embernek lehet fordítani, de így nevezték a csillagászokat, asztrológusokat is – a királyokat azonban semmiképpen. Az, hogy hárman lettek volna, valószínűleg csak abból kiinduló következtetés, hogy háromféle ajándékot

hoztak – de az ortodox egyház például 12 napkeleti bölcset tart számon. Elterjedt vélekedés szerint csillagászok voltak, vagy valamilyen perzsa papi rend tagjai. A bibliakutatók és történészek azonban sokkal fontosabbnak tartják, hogy nem a zsidósághoz tartoztak. „Máté azt akarta kifejezni, hogy Jézus születése nem csak a zsidók, hanem az egész világ számára jelentőséggel bír” – írja Marcus Borg, az Oregoni Állami Egyetem vallás- és kultúrtörténésze.

Szent Máté arról sem tesz említést, hogy a bölcsek Jézus születése után 12 nappal (január 6-án) jelentek meg tevéikkel a jászolnál. Krisztus születésének időpontját egyébként sem könnyű meghatározni. Még Kr. u. a 6. század elején is Diocletianus császár trónra lépésének időpontjától számították az éveket (korábban pedig Róma városának alapításától). Dionysius Exiguus római apát volt az, aki elsőként javasolta, hogy ne egy pogány császár uralkodásának kezdetét, hanem a kereszténység számára oly nagy eseményt, Jézus születését vegyék a kiindulópontnak. Ezt a dátumot azonban senki nem ismerte. Az apát a Biblia és korábbi egyházatyák munkái alapján végül is arra a következtetésre jutott, hogy Krisztus Augustus császár uralkodásának 28. évében született. Ez lett a „Kr. u. 1.” év.

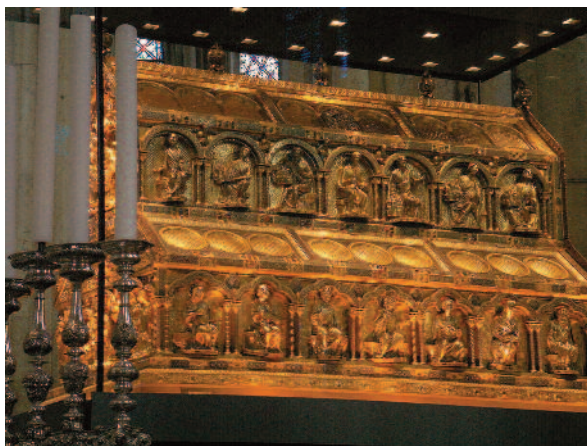
A bölcsek számát Tertullianus kortársa, Órigenész, alexandriai teológus határozta meg háromban. Nevük a történészek szerint nagyjából a VI. században bukkant fel először egy görög kéziratban, Karsudas, Hor és Basantor verzióban. Belőlük lett később Caspar, Melchior és Balthasar, a magyar nyelvben Gáspár, Menyhért és Boldizsár. A VIII. században tették ehhez hozzá, hogy ők a korabeli ismert világ három nagy egzotikus és távoli birodalma, Arábia, Perzsia

és India királyai. A nevek egyébként más keresztény kultúrákban változnak, a szíreknél Lavandad, Gushnasaph és Hormisdas szerepel, az örményeknél Kagpha, Badadakharida, és Badadilma.

A napkeleti bölcsek egy olyan álmot kaptak, hogy ne térjenek vissza a gyilkos szándékú Heródes királyhoz, így „egy másik úton” mentek vissza országukba. Átvitt értelemben ez azt jelenti, hogy az átélt élmény megváltoztatta őket. Máté nem ír arról, hogy áttértek volna a keresztény hitre, a legenda azonban úgy tartja, hogy Tamás apostol megkeresztelte és püspökké szentelte őket. Eredményes misszó után néhány nap különbséggel lettek vértanúk, és közös sírba temették őket.

A bölcsek első művészi ábrázolására egy 2. századi római katakombában bukkantak, de írásban csak Tertullianus keresztény író tesz róluk említést a 3. század elején, aki „majdnem királyoknak” nevezi őket. Királyi mivoltukat erősítheti Izajás próféta és a Zsoltárok könyvének néhány mondata, mivel az Ószövetség már előre megjövendölte Jézus születését. A próféciaik arany és tömjén ajándékokról beszélnek, amelyeket a napkeleti bölcsek is magukkal hoztak. A harmadik ajándékot, a mirhát temetésekénél is használták, így az a keresztény hagyomány szerint Jézus halálát és feltámadását jelképezi.

A három bölcs ereklyéit ma Kölnben őrzik, ahová kalandos úton kerültek. A Szent Keresztfát is megtaláló Szent Ilona, Nagy Konstantin császár anyja bukkant a csontokra palesztinai zarándoklata során, és ő rendelkezett arról, hogy Konstantinápolyba vigyék azokat, a Hagia Sophia bazilikába. Később a csontok Milánóba kerültek. 1162-ben Barbarossa Frigyes császár elfoglalta Milánót, és kancellárja, a kölni érsek, Rainald von Dassel rátalált az ereklyékre. Az erre a korra jellemző rendkívüli ereklyetisztelet ad magyarázatot arra, miért vitették azonnal hadizsákmányként a megszerzett kincset Kölnbe, 1164. július 23-án, mégpedig győzelmi menettel.

*A Szent Háromkirályok ereklyetartója
a kölni dómban*

A Katolikus Egyház január 6-án, Vízkereszt napján emlékezik a napkeleti bölcsekre. Az ortodox keresztények egy másik napon – a naptáraktól függően december 25-én vagy január 7-én – ünneplik Jézus születését és a három királyokat. Érdekesség lehet, hogy a kínai keresztények döntő többsége úgy gondolja, hogy a bölcsek napkeletről, azaz egyenesen Kínából érkeztek Betlehembe. Szerintük a tiszteletreméltó férfiakat Liu Sang, a Handinasztia vezető csillagásza vitte Izraelbe, aki a kínai nyelvben „királyi csillagnak” nevezett égitest felfedezése után döntött az utazás mellett. Sokak szerint ezután két évre nyomta-

lanul eltűnt az udvarból, amikor a Selyemúton követték a csillagot nyugat felé.

A napkeleti bölcsek az utasok, favágók és kártyagyárosok védőszentje; emellett a hirtelen halál és a nyavalyatörés ellen hívták segítségül őket. Liturgikus ünnepükön a víz mellett szentelték régen a tömjént is. E kettős szentelésből fejlődött ki az emberi hajlékok megáldása és megfüstölése vízkereszt nyolcadában.

HÁZSZENTELES – MIÉRT?

„Békesség e háznak! És minden lakójának!” – szól a köszöntés vízkereszt táján, amikor keresztény családoknál lakásszentelést tartanak. Mire való ez a szokás, miért jó házzszenelőt tartani? A házzszenelés az úgynevezett szentelmények körébe tartozik: olyan szent jelek és hozzájuk kötődő imák ezek, amelyek jelzik Isten cselekvését, és előkészítik lelkünket annak befogadására különböző élethelyzetekben.

A vízkereszt a karácsonyi ünnepkör egyik fontos mozzanata. „Az Ige testté lett, és közöttünk vett hajlékot” (vö. Jn 1,14) – ezt ünnepeljük ebben a néhány hétben, és ilyenkor különösen is fogékonyak vagyunk arra, hogy kicsit „otthonosabban” gondoljunk Istenre: az ő hajléka akár a miénk is lehet. Jó alkalom lehet a

házzszenelés a család és a plébánia (valamelyik) papjának baráti találkozására. A pap ilyenkor más emberként, „emberként” is megmutatkozhat, és ő is közelről találkozhat egy keresztény család valóságával. A lelkipásztor számára fontos érintkezési felület ez a családokkal, melyek az Egyház legalapvetőbb sejtjei, Isten szolgája pedig annak megerősítését hozza a családok számára, hogy fontos szerepe van a nagyobb közösség egészében, és az Úr szeretettel törődik az otthonnal. A családegyház kapcsolata erősödik a plébániaegyház nagyobb közösségével.

A közös ima, amelyben az erényes családi életért és a gonosz cselekvéseinek távoltartásáért is könyörgünk, már megteremti azt a légkört, hogy Isten lakást vesz, és működik közöttünk.

Azután a vízkereszt liturgiában megszentelt vizet hinti a pap vagy a családfő a ház vagy lakás minden egyes helyiségébe. Mindenki megilletődve követi a szenteltvizet hintő személyt, aki ha engedik, a ház legeldugottabb zugaiba is eljuthat ilyenkor: a hálószobába vagy a gyerekszobába, az éléskamrába és a mosdóba is – jó, ha semmi nem marad ki a kis körmenetből, amelyet közös éneklés kísérhet. A gyermekek ilyenkor kisállataikat vagy éppen karácsonyra kapott játékaikat is áldásra nyújthatják.

Mi ennek az értelme? Miért nem elég csak mondjuk a nappaliban hinteni a szenteltvizet? Egyfelől persze, hogy elég lenne. Ám azzal, hogy ilyenkor végigjárjuk a házat, átélhetjük, hogy Isten szerető figyelme az otthon minden szegletére kiterjed, nem marad rejtve előtte semmi az életünkben, és a legelemibb szükségleteink is fontosak a számára. Ő betölti a családi hajlékot. Betölti közös életünket. Semmi sem idegen számára belőle. Hiszen emberré lett, egy lett közülünk!

A szentelés befejező gesztusaként a bejárati ajtó szemöldökfájára felírják az évszámot, valamint a C + M + B betűket, amelyek a latin mondatot rövidítik: „*Christus Mansionem Benedicat*”, vagyis „Krisztus áldja meg e hajlékot!”. Ez a néhány betű egész évben, nehéz és szép pillanatokban, örömben és gyászban emlékeztethet arra, hogy Krisztus áldó keze minden körülmények között otthonunk felett van. Ez talán abban is segíthet, hogy döntéseinkben, otthoni viselkedésünkben, bűneinkből való felállásunkban tudjunk kihez igazodni. Hiszen Ő nem hagy el bennünket.

(Fehérvári Jákó OSB – MK)

IGELITURGIA 2024. JANUÁR

- 1. hétfő:** Szűz Mária, Isten anyja (parancsolt főünnep)
Szám 6,22-2; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21
- 3. szerda:** Karácsonyi idő ; emléknap: Jézus Szent Neve; 1Jn 2,29-3,6; Jn 1,29-34
- 5. péntek:** Karácsonyi idő, Elsőpéntek, 1Jn 3,11-21; Jn 1,43-51
- 6. szombat:** Urunk megjelenése, Vízkereszt (parancsolt főünnep)
Iz 60,1-6; Ef 3,2-3a.5-6; Mt 2,1-12
- 7. vasárnap:** Urunk megkeresztelkedése – Évközi 1. vasárnap; Iz 42,1-4.6-7 vagy Iz 55,1-11; ApCsel 10,34-38 vagy 1Jn 5,1-9; Mk 1,7-11
- 14. vasárnap:** Évközi 2. vasárnap 1Sám 3,3b-10.19; 1Kor 6,13c-15a.17-20; Jn 1,35-42
- 18. csütörtök:** Árpád-házi Szent Margit szűz – Ü; 2Kor 10,17-11,2; Mt 25,1-13
- 21. vasárnap:** Évközi 3. vasárnap – Isten igéjének vasárnapja
Jón 3,1-5.10; 1Kor 7,29-31; Mk 1,14-20
- 25. csütörtök:** Szent Pál apostol megtérése – Ü; ApCsel 22,3-16; ApCsel 9,1-22; Mk 16,15-18
- 28. vasárnap:** Évközi 4. vasárnap; MTörv 18,15-20; 1Kor 7,32-35; Mk 1,21-28

ESEMÉNYNAPTÁR

- 4. csütörtök** Első csütörtök: A ½ 11-es szentmisét papi és szerzetesi hívatásokért ajánljuk fel.
- 5. péntek** Első péntek: A ½ 11 órai szentmise végén elimádkozzuk a Jézus Szíve litániát. Este 6-kor rózsafüzért imádkozunk a szabadtéri oltárnál.
- 6. szombat** VÍZKERESZT ünnepe. Parancsolt ünnep! Mísehallgatás kötelező!
Szentmisék lesznek: ½ 11 és 18 órakor.
Az esti szentmisén vizet szentelünk!
- 7. vasárnap** Első vasárnap, egyben URUNK MEGKERESZTELKEDÉSÉNEK ünnepe.
Du. ½ 5-től szentségimádás lesz.
- 18. csütörtök** Árpád-házi Szent Margit ünnepe.
- 21. vasárnap** ISTEN IGÉJÉNEK vasárnapja. Ezen a napon kezdődik az imahét a keresztények egységéért, mely 28.-án fejeződik be.

ÚJÉVI „ÜZENET” SZENT PÁL APOSTOLTÓL

Korábbi életmódokkal ellentétben vessétek le a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újulatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény.

Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz. Inkább legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban. (Ef 4,22-24).

Megjelenik havonta. Kiadásáért a Képviselő-testület elnöke felel.
1029 Budapest, Templomkert 1.